

EERST ASIELZOEKERS, DAN KANSARME NEDERLANDERS?

Een 68-jarige patiënt in onze praktijk komt al jaren zijn teennagels laten verzorgen door de dokter. Hij valt namelijk buiten de vergoedingen voor pedicurezorg en kan het beslist niet zelf en zeker niet zelf betalen. Zijn vrouw durft het niet, vanwege het makkelijk optreden van wondjes. De man heeft een neurologische aandoening die niet vaak voorkomt en heeft er 'helaas' geen suikerziekte bij. Dan was het geen probleem. Ondanks schriftelijke verzoeken, ondersteund door mij als huisarts en de neuroloog, krijgt hij het niet vergoed van de verzekeraar.

Door zijn ziekte is deze man vrij jong uit het arbeidsproces geraakt, waardoor er weinig pensioen is opgebouwd. Hij woont met zijn vrouw in een huurhuis. De gemeente vraagt nu voor elke voorziening een maandelijkse betaling. Dat kan er niet af. Dus ze zien er maar van af: geen traplift, geen nieuwe rolstoel.

Hij heeft naast zijn verlamming aan benen en handen ook vaatlijden, heeft een hartinfarct doorgemaakt, en brak bij een ongelukkige val afgelopen jaar zijn heup. Tijdens de langdurige revalidatie in het verpleeghuis kreeg hij een massale longembolie en nu is hij – wel minder dan hij was – weer thuis.

Het echtpaar is – met het oog op hun toekomst, waarbij de man uit-

eindelijk totaal niets meer zelf zal kunnen – al jaren bezig met de woningbouwvereniging voor een ander huis, waarbij ze beneden zouden kunnen baden en slapen en met voldoende ruimte voor een tillift. Geen huis gekregen. Ze overwegen nu te scheiden: hij naar een verzorgingshuis, zij in een huurhuis, maar dan met meer subsidie.

De gemeente gaat de huizen aan de overkant van hun straat opknappen. Asbest eruit, ruimere kamers, slaapkamer beneden. Zij mogen er niet in. Er komen asielzoekers in. Het leven van mevrouw is getekend door armoede en gebrek. Als kind in tehuizen, als eerste echtgenoot een man die dronk, een van beide kinderen autistisch, daarmee geen contact. Ze hoopte in de tweede helft van haar leven op meer geluk.

We vergeten dat bij veel mensen de armoede en sociale ellende nog geen generatie geleden is. Laten we ervoor waken dat niet deze kwetsbare groep de prijs betaalt van onze 'gastvrijheid'. Ze hebben een slechte onderhandelingspositie in een zorgstelsel op basis van marktwerking. Hun stem wordt niet gehoord.

Natuurlijk moeten we mensen die om asiel vragen helpen, maar laten we het zo doen dat ook Nederlandse kansarmen de mogelijkheid zien om te delen.